

[Ragnhild Andersen.]

krav om, som vi også har gjort det i dag, at invaliditetstillægget fordobles.

Jeg føler mig derfor på fast grund, når jeg i dag foreslår at gennemføre ikke blot ministerens forslag, men også de af mit parti stillede forslag til ændringer i folkeforsikringsloven, idet både aldersrente- og invaliderentemodtagerne går ind for disse vore forslag, og jeg håber, at de, der faktisk ved med sig selv, at de ude i landet har talt for disse ting, også må have moralsk mod til her at stemme for opfyldelsen af de løfter, de har været med til at give.

Man har gjort gældende i forbindelse med disse vore forslag, at folkeforsikringskommissionen er en hindring for gennemførelsen af mere vidtrækkende forslag, idet kommissionen endnu ikke er færdig med sit arbejde. Det ærede medlem hr. Kaj Andresen var inde på, at kommissionen må se at blive færdig, og den højtærede statsminister sagde også i sin åbningstale, at man ventede på folkeforsikringskommissionen. Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen var inde på kommissionens muligheder for at blive færdig, og jeg vil i tilknytning hertil spørge: Hvorfor er denne kommission ikke færdig?

Den højtærede socialminister kan ikke være uvidende om det. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Svend Jørgensen i, at det socialdemokratiske medlem af kommissionen ikke har trukket sit forslag tilbage, men blot har erklæret, at han på grundlag af de ændringsforslag, mindretalsbetænkninger og indstillinger, der ligger i kommissionen fra alle de politiske partiers side, ønskede at foretage visse ændringer i det socialdemokratiske forslag, hvad han naturligvis er i sin gode ret til, og at han ønskede at diskutere det med dem i sit parti, der var med til at udarbejde forslaget. En af dem, der kom med den socialdemokratiske skitse, er jo den højtærede socialminister, og det kan derfor ikke siges i dag, at regeringen er uden skyld i, at folkeforsikringskommissionen ikke er færdig, tværtimod. Det er i realiteten, og har været det nu i et stykke tid, socialdemokraterne vi venter på i kommissionen; de skulle komme med et forslag, således som de nu ville finde frem til det, efter at de andre partier har stillet deres forslag.

Den højtærede socialminister har ved ad-

skillige lejligheder sagt til mig: tag og smøg ærmerne op, det er i kommissionen, det foregår; stå ikke her og kræve og kræve, men gå over i kommissionen og gå til arbejdet! Nu kommer jeg til at sige til socialministeren: smøg ærmerne op, for nu venter kommissionen kun på regeringspartiet, ændringerne og indstillingerne fra de øvrige partier er sågar trykt og ligger kun og venter på regeringspartiet. Medens græsset gror, dør horsemor, og det kan hverken vore gamle, som venter på forbedringerne og på folkepensionen, eller befolkningen, som lægger overordentlig stor vægt på at få disse forslag gennemført, være tjent med. Lad os, medens vi må afvente, at kommissionen bliver færdig, ikke spille tiden, men lad os vedtage de ændringer på vejen til en folkepension, som er nedfældet i det lovforslag, der ligger på tingets bord.

Jeg anbefaler med disse ord at betrede den rigtige vej: at gennemføre ministerens forslag om en eengangsydelse som en håndsrækning til dem, der sidste år kun fik halvdelen af, hvad man lovede dem, og samtidig at gennemføre de skridt på vejen til en folkepension, som de varige forbedringer på 200 kr. og 300 kr., ophævelsen af zonegrænserne, fordoblingen af invaliditetstillægget og forhøjelsen af brændselstillægget er, således som mit parti har foreslået det. Ved at gennemføre begge dele gavner man de gamle og giver dem en fornemmelse af, at der er mening i det, man lover dem, og at man ønsker at holde sine løfter. Hvis man stemmer dette ned i folketinget endnu en gang, giver man dem indtrykket af, at meget af det, der siges til dem og loves dem, er tom snak, og det bør man ikke gøre.

Søren Olesen: Lovforslaget om et eengangstillæg til alders- og invaliderentemodtagerne er jo som nævnt noget, der vender tilbage hvert år, og det er derfor egentlig blevet et fast led i den sociale lovgivning, som det ville være urimeligt at forbigå et år. Noget andet er, at man naturligvis bør søge at nå frem til at få mere faste rammer, så at det ikke skulle være nødvendigt med såkaldte eengangstillæg hvert eneste år; de skulle kun gives, når der skete større forskydninger i de økonomiske forhold.

Derfor er det naturligvis rigtigt, når man